

Ngày hội năm xưa

Nhớ thương gửi về các bạn cũ lớp 11C2 (1978) và 12C2 (1979) của trường Trung Học Phổ Thông Nguyễn Du, cư xá Bắc Hải, Sài Gòn.

Trong không khí sôi động của ngày họp mặt hội CHSND. Trại Hè 2006, mọi người trong nhóm tổ chức không còn ai muốn phân biệt các tên gọi 12C1, C2...hay D1, D2... tất cả đều coi nhau như đã cùng học chung một lớp, trong một mái trường ...dưới sự dạy dỗ của tất cả các thầy cô. Tôi thấy được một sự đoàn kết chặt chẽ của những người bạn tuổi trẻ nhiệt tình, ai ai cũng mong mỏi và bồi hồi hướng về Ngày Hội Ngộ. Ban tổ chức Trại hè đã nỗ lực bắt tay làm việc từ ngay sau Tết, đồng thời lại còn phải lo toan đến vấn đề gây quỹ cho hội băng đũa mọi cách, nhóm thì lo đặt áo để bán gây quỹ, nhóm thì lo làm Đặc san, nhóm bạn CHSND bên California thì lo cho buổi sinh hoạt họp mặt trại hè được tươm tất. Từ Nam chí Bắc, từ Đông sang Tây bên US, bên Canada láng giềng và bên VN, mọi người trong ban tổ chức ai nấy đều cùng nhau góp sức cho một mục đích chung: Ngày Hội Ngộ. Mỹ Ngọc đang dưỡng bệnh mà cũng thường xuyên theo dõi, và cổ động mọi người trong ban báo chí hãỵ nỗ lực làm việc để hoàn thành một cuốn Đặc San cho kịp ngày opening của Trại Hè. Tôi cảm phục sự hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau về tinh thần để mà làm việc của các bạn trong nhóm CHSND. Tôi cảm thấy nao nao, bồi hồi và xúc động khi nghĩ đến ngày hội ngộ, vì tôi sẽ có cơ hội gặp lại thầy cô, bạn bè, tức là tôi sắp thấy được những gì mà tôi tưởng là đã mất vĩnh viễn từ cái ngày tôi bỏ trường, bỏ lớp, bỏ bạn tôi đi vượt biên, và đến nay đã là mấy chục năm qua rồi...Riêng trong thâm tâm tôi, tôi vẫn còn cảm nhận được có một sự thiếu sót to lớn mà tôi không thể không nhắc đến: đó là nhóm bạn của lớp 11C2

và 12C2 mà tôi đã từng chia sẻ những buồn, vui, giận, ghét của những ngày tháng học tập vào những năm 1977, 1978 và 1979 dưới mái trường thân yêu. Tôi muốn được phép nhắc lại một vài kỷ niệm về các bạn cũ ở trường xưa. Đã 27 năm tôi chưa có cơ hội gặp lại các bạn ấy, nên cũng không có ai để cùng tôi ôn lại những kỷ niệm xưa cũ. Vì thế, khi đặt bút viết bài viết này, những kỷ tưởng rất vụn vặt và rời rạc, tôi chỉ còn nhớ lúc được, lúc không. Mời các bạn cùng nghe chuyện kể lớp học ngày xưa thân ái của tôi.

Là một nữ sinh mới được chuyển về trường học lớp 11C2 vào năm 1977, ngày đầu tiên tôi cũng rất bỡ ngỡ, e dè và sợ sệt, vì tôi thấy học sinh trong trường đa số là nam sinh, còn tôi trước kia học ở trường toàn là nữ sinh. Tôi không nhớ hết được tất cả các bạn trong lớp, nhưng cũng còn nhớ rất rõ tên và khuôn mặt của một số bạn. Ngồi cạnh tôi có Kim Liên, cô bạn láng giềng ở cùng một xứ đạo; cùng tổ học tập với tôi có Huyền Khanh, Ngọc Huệ, Tuyết Hương, Đỗ Hương, Phương Thảo, Khang An, anh Bạch, Thanh Tùng, Giao, Khánh Toàn, Hùng, Đức Sơn, Anh Vũ ... và còn ai nữa mà tôi không thể nhớ hết. Mấy tuần đầu tôi còn rất ngại ngùng, tôi rất muốn làm quen với các bạn, nhưng không biết phải làm quen bằng cách nào và biết nói gì đâu, nhất là đối với những bạn nam sinh, tôi quá nhút nhát và thẹn thùng, vì trước kia tôi học ở Gia Long là trường nữ sinh, ngồi chung một lớp với nam sinh thì tôi chưa có một kinh nghiệm. Ngày đầu tiên trong lớp học mới, tôi ước ao được chị lớp trưởng lại cầm tay tôi và giới thiệu tôi với các bạn trong lớp, nhưng sự thật không được như điều tôi mong ước. Ngày qua rồi lại ngày qua, ngày nào vô lớp học tôi cũng ngồi im lặng buồn bã, hình ảnh thầy cô và các bạn gái ở trường cũ lại hiện ra trong trí tôi, tôi cảm thấy quá cô đơn và buồn chán. Thêm vào đó là cái cảnh ma cũ bắt nạt ma mới; tóc tôi dài nên bị Thanh Tùng giật tóc, và nhất là cái lần bị bạn ấy bắn bị trúng vào lưng, vừa giận, vừa tức, lại vừa buồn, tôi chỉ muốn bỏ về, và tôi thoáng có một ấn tượng không mấy tốt đẹp về lớp mới của tôi. Nhưng cuối cùng chỉ vài tuần sau, tôi cũng đã hoà nhập được vào với lớp học cùng với các bạn, nghĩ cho cùng, cũng chỉ vì bản tính quá nghiêm nghị, kín đáo, dè dặt và ít nói của mình. Dần dà, tôi thấy được các bạn trong lớp rất dễ thương và lễ phép, nhiều bạn nam sinh cứ hay gọi tôi bằng chị xưng tên, và thường hay nhường chỗ cho tôi, chúng tỏ các bạn ấy có cung cách rất galant và lịch sự, đặc biệt là Thanh Tùng (chắc có lẽ đây cũng là cách tạ lỗi của cái lần mà bạn ấy bắn bị trúng lưng tôi). Đối với tất cả các thầy cô, tôi đều quý trọng và kính nể. Học giờ Văn thầy Vịnh, thầy đặt cho tôi một biệt hiệu là Liên-Xô, cái tên này đã lan rộng về khu xóm nơi tôi cư ngụ, và ngay trong gia đình tôi, từ ngày biết tôi có cái biệt hiệu ấy trong lớp học, các ông

anh, bà chị lớn của tôi đều gọi tôi là “em bé Liên-Xôi”, và cái biệt hiệu này đã đi theo tôi cho đến bây giờ, các ông anh, bà chị tôi cũng vẫn thân nhiên gọi tôi bằng cái tên ấy mặc dù nay tôi đã ngoài 40. Thấm thoát chẳng bao lâu mà năm học 1962 đã đi qua nhanh chóng hơn tôi tưởng.

Lên lớp 1962. Năm nay tôi được ngồi gần một đám bạn gái rất dễ thương mà phá thì lại là nhất lớp. Tôi được xếp chung trong một nhóm học tổ nên tôi cũng chỉ biết a-dua theo các bạn, các bạn làm gì tôi làm theo, các bạn chơi gì tôi chơi theo, và nếu các bạn có lỗi lầm gì thì tôi cũng bị phạt theo. Ngồi cạnh tôi cũng vẫn là Kim-Liên, cô bạn ngoan hiền, ít nói, và rất thương tôi. Tôi bị hai cái chứng bệnh từ nhỏ là đau đầu và yếu tim. Mỗi lần bệnh không đến lớp học được là Kim Liên lại đến nhà thăm tôi, chép bài cho tôi hoặc đưa bài vở cho tôi mượn. Kế cạnh Kim Liên là Hạnh Dung, Phi Yến, Trang. Đằng sau lưng tôi là Thu Thơi, Thanh Hà, Kim Anh, Lan Hương và Lành. Trước mặt tôi là bốn tên con trai vì hay nói chuyện ồn ào, không giữ được trật tự trong lớp học nên bị các Thầy Cô lôi lên ngồi hàng đầu: Hùng, Đắc-Sơn, Giao và Khánh-Toàn. Cái tổ học tập của tôi có những đứa nữ sinh to miệng và ồn ào nhất lớp. Các bạn ấy là những người đầu têu các trò chơi, và thường rủ các bạn nữ khác ra ngoài hành lang chơi tạt lon, chơi u, chơi rượt bắt. Có một lần các bạn ấy lập một kế hoạch để chọc phá bạn nam sinh bên 1963. Hôm ấy lớp tôi được trống giờ thầy Thương, thế là các bạn ấy bắt đầu thực hiện cái kế hoạch đã bàn từ hôm trước, là tìm cách chọc phá ngược lại đám con trai bên C3 vì một lý do gì mà tôi không còn nhớ rõ, các bạn ấy rủ nhau đi học mang guốc hết, và cùng nhau đi từ tầng trệt lên cầu thang lầu một và đi ngang cửa lớp C3, tôi nghe thế thì cũng háng hái đi theo hộ tống cho đội ngũ được đông đảo. Khi băng ngang qua ngưỡng cửa lớp C3, bất ngờ các bạn nện gót guốc xuống nền gạch thiệt mạnh để gây tiếng động “lộp cộp” thiệt lớn trên hành lang, để làm mất hứng bên C3 phải giật mình (ôi thôi cái mục đích và kế hoạch phá phách mà bạn tôi tưởng rằng hay ho và vĩ đại lắm, chưa chắc gì cái đám nam sinh C3 đã giật mình mà để ý đến, thiếu điều họ còn ngứa mắt thêm, nhưng thử đó các bạn tôi cũng chỉ biết đến thế thôi!). Ai ngờ đâu lúc ấy là giờ Hóa do thầy Nghĩa đang đứng lớp, chúng tôi tưởng rằng bên lớp ấy cũng có giờ trống như bên lớp tôi. Nếu biết là giờ Hóa thầy Nghĩa, không bao giờ chúng tôi lại dám to gan chọc giận thầy như vậy, nhưng chuyện đã lỡ, cả bọn chúng tôi rất sợ hãi và lo lắng, không biết rồi thầy sẽ xử trảm chúng tôi ra sao. Thầy đợi cho chúng tôi đi ngang và vào lớp học xong xuôi, chỉ nửa phút sau, thầy xuất hiện trong lớp tôi và phạt hết đám nữ sinh mới đi ngang ngưỡng cửa lớp C3 của thầy đang dạy. Thầy bắt chúng tôi mỗi đứa viết tờ tự báo cáo hạnh kiểm, các bạn làm tôi cũng bị phạt theo vì

tôi ở trong nhóm đó (quả thật hôm ấy tôi mang dép da, chứ không mang guốc).

Kỷ niệm kể là những ngày tất niên mừng Xuân 1979 được tổ chức tại nhà tôi, có thầy chủ nhiệm Nguyễn Văn Ba và các bạn đến tham dự. Buổi tất niên kéo dài từ năm giờ chiều, các bạn ở lại chơi tới gần giữa đêm mới chịu ra về. Các bạn Thu Thơi, Hạnh Dung, Lành, Lan Hương, Kim Anh, Thu Thơ, Thanh Hà rất đảm đang, lo đi chợ và quán xuyến nấu nướng mọi chuyện, các bạn nam sinh cũng ở lại phụ dọn dẹp nhà cửa, bếp núc sạch sẽ cho tôi rồi mới chịu ra về. Tôi rất cảm động và thương mến tất cả các bạn, các bạn gái quá giỏi giang và đảm đang trong việc nội trợ, và các bạn nam sinh luôn tỏ ra gánh vác các việc nặng cho các bạn nữ. Hôm ấy, tôi mới lại thấy được thêm, rằng tất cả các bạn trong lớp tôi, nam cũng như nữ rất thương tôi, không cho tôi đụng tay bất cứ một chuyện gì, các bạn quán xuyến hết tất cả mọi chuyện, tôi chỉ việc làm phận sự của một người tiếp tân. Trong cuộc đời học sinh của tôi, tôi chưa bao giờ hưởng được những giờ phút chuyện trò, vui chơi, đùa giỡn một cách sung sướng và thoải mái với các bạn trong lớp, bằng cái ngày tổ chức tất niên năm xưa ấy với các bạn ở nhà tôi.

Những ngày cuối cùng của niên học 1978-1979. Ngày cuối niên học trời mùa hạ mưa tầm tã, cô Hoa độy Vạn-vật nghỉ nên chúng tôi lại có giờ trống. Các bạn Thanh Hà, Lan Hương, Hạnh Dung, Trang và tôi rủ nhau lên tầng lầu ba ngang dãy lớp 12C4 đứng ngắm mưa, Lan Hương bỗng dừng chợt hỏi một câu "Khi nghỉ học rồi Nga còn nhớ đến những kỷ niệm này không?" Tôi trả lời nhanh lẹ: "Có chứ mà!", cả bọn nghe thế thì lặng yên, không ai nói với ai câu nào nữa, chỉ còn lại tiếng mưa dội rào rạt trên mái tôn, tiếng nước chảy ào ạt trên máng xối, và những cơn gió thổi tạt mạnh như muốn bẻ gãy những nhánh đũa trong sân trường. Nhưng chưa đầy năm phút thì Hạnh Dung và Lan Hương lại bắt đầu đùa giỡn, pha trò làm cho chúng tôi phải phì cười. Tụi nó rất hồn nhiên, vui vẻ, tôi ganh với cái tính vui vẻ, hồn nhiên của tụi nó vì tôi không thể đùa vui ồn ào một cách tự nhiên bất cứ lúc nào như thế được. Trong đầu tôi lúc nào cũng có những suy nghĩ băn khoăn về bản thân, gia đình, đất nước và cho tương lai chính mình, lúc nào tôi cũng cảm thấy có một sự gì không ổn. Tạnh mưa, chúng tôi kéo nhau xuống ngồi trò chuyện dưới gốc cây trước vườn thuốc Nam, nhỏ Lan Hương lại bắt đầu bày mưu lập kế chọc phá mấy anh chàng bên lớp 12C4, và cả bọn lại leo ngược trở lên lầu ba, để thực hiện kế hoạch phá phách của Lan Hương, làm bọn nam sinh C4 phải trợn mắt kinh ngạc.

Thấm thoát mà nay đã 27 năm trôi qua, tôi vẫn chưa hề có một cơ hội để gặp lại tất cả các bạn cũ. Mỗi người một nẻo đường, một hoàn cảnh, một cách sống. Mỗi người đều có biết bao mối lo toan hằng ngày cho gia đình và con cái. Nhưng không vì thế mà tôi quên được các bạn cũ của tôi. Bao giờ trong tâm tư tôi cũng có hình ảnh của thầy cô và các bạn cũ học ở trường Nguyễn Du của những ngày xưa thân ái. Tôi hằng cầu mong cho các bạn của tôi luôn được mạnh khỏe và được bình an trong cuộc sống hiện tại của mỗi người. Tôi luôn luôn giữ vững một niềm hy vọng là sẽ có ngày tôi được gặp lại các bạn cũ trong lớp học ngày xưa của tôi. Vâng, tôi sẽ về thăm quê nhà và tôi sẽ đi tìm các bạn cũ của tôi một ngày không xa.

Kèm theo là hình ảnh của trang vở tôi đã ghi chép lại kỷ niệm ngày cuối cùng của lớp 12C2 của niên học 1978-1979, lúc tôi đang đứng ngắm mưa với các bạn nữ. Quyển tập này tôi mang theo ngày tôi đi vượt biên vào tháng 10 năm 1980. Hành lý của tôi ngày hôm ấy là bộ quần áo duy nhất mặc trên người và cái túi xách tay nhỏ, trong đó có quyển tập lưu bút của tôi. Năm ngoài bãi qua tới đêm thứ ba, chiếc thuyền con mà tôi đang nằm ngủ giữa đêm bị ngập nước chìm xuống một nửa, và không may cái túi xách tay của tôi cũng ướt đẫm nước theo, kết quả là quyển tập lưu bút của tôi với những dòng chữ đã bị nhoè nhoẹt, chỉ còn đọc chữ được chữ không như các bạn thấy dưới đây.

Ngô Thị Nga
12C2/1979